

!

Mă numesc Harriet Manners și sunt iubita cuiva.

Știu că sunt iubita cuiva pentru că radiez. Se pare că fetele obișnuite zâmbesc de șaiszeci și două de ori pe zi, așa că, statistic, fur fericirea altcuiva. Zâmbesc *cel puțin* o dată la fiecare treizeci sau patruzeci de secunde.

Știu că sunt iubita cuiva pentru că râd singură la propriile glume, cânt cântece ale căror versuri nu le știu, îmbrățișez orice animal aflat pe o rază de 100 de metri și fac piruete cu brațele larg deschise ori de câte ori întâlnesc o rază de soare. Datorită creierului meu ce mustește de substanțele chimice secrete atunci când iubim pe cineva—*feniletilamină, dopamină și oxitocină*—, m-am transformat într-o prințesă din desenele animate.

Doar că sunt o prințesă cu niște facturi uriașe la telefon și cu o tendință constantă de a căuta pe internet „care sunt simptomele îndrăgostirii?” ori de câte ori prietenul ei nu e atent.

Mă rog, ultimul motiv pentru care e clar că sunt iubita cuiva e ăsta, scris pe coperta interioară a noului meu jurnal mov intens:

IUBITĂ

E scris de mine, evident. Ar fi chiar ciudat să m-apuc să mâzgălesc jurnalele altora. Am făcut și o schiță a portretului meu și am notat data și ora, ca să nu uit momentul exact – în urmă cu patru săptămâni și două zile – în care eu și Tânărul Leu am devenit oficial un cuplu.

Exact: Eu și Nick suntem, în sfârșit, împreună.

Un cuplu. O pereche care nu se va despărți niciodată, ca sarea și piperul sau brânza și roșia. Suntem versiunea umană a căluților-de-mare, care înoată bot în bot și-și schimbă culorile ca să demonstreze cât de mult se plac, sau a păsărilor-rinocer, care cântă în duet pentru a arăta lumii cât de armonioasă e relația lor.

Și asta a schimbat absolut totul.

După Cea Mai Romantică Vară Din Viața Mea (CMRVDVM®), n-au mai rămas decât curcubeie și apusuri și mesaje de „bună dimineața” și telefoane de „noapte bună” și cineva care să-mi spună când am gumă de mestecat în păr și m-am lipit de scaunul autobuzului.

Pentru prima oară în viața mea, n-aș schimba absolut nimic. Sunt 170 de miliarde de galaxii în universul observabil și eu nu aș schimba niciun punctișor. Viața mea este exact așa cum vreau eu să fie.

Totul e perfect.

2

Oricum, ce e cu adevărat grozav când ești așa de vesel tot timpul este că nimic nu te poate supăra la modul serios. Nici trezitul foarte devreme după o vară de lenevit în pat. Nici câinele Hugo, care năpârlește pe ținuta ta nouă-nouță. Nici gândul că iar o să dai ochii cu inamica ta nr. 1, după zece săptămâni fericite fără ea.

Nici măcar faptul că e ziua cea mai importantă din viața ta și *nimeni nu și-a adus aminte* de asta.

Nimic. Sunt întruchiparea calmului și a maturității.

Ca Gandalf. Sau ca Moș Crăciun.

— Bună *dimineața*, spun, plutind prin bucătărie.

Apropo, mai nou așa mă deplasez, într-o bulă magică, plină cu bucurie.

— Ce zi minunată, nu vi se pare? Parcă ar fi fost *menit* să fie luminoasă, însorită... Este o zi propice pentru niște *întâmplări extraordinare!*

Apoi mă uit cu optimism spre părinții mei, care dorm buștean.

Se pare că cineva a încercat să ne distrugă casa peste noapte, dar a renunțat și a umplut-o cu gaz somnifer. Camera e în întuneric, cu excepția luminii din frigider, care se întrezărește prin ușa deschisă, și

peste tot sunt cești și farfurii. Tata stă aproape întins pe spate pe un scaun, cu un prosopel pe cap, iar mama mea vitregă, Annabel, e prăbușită pe masă cu obrazul sprijinit comod de o felie de pâine cu unt.

Tabitha e în pătuțul ei și gângurește inocentă, ca și cum nu ea ar fi provocat tot acest dezastru.

Îmi dreg vocea.

— Știați că luna *august* a fost botezată după numele primului împărat al Romei, Augustus? A fost luna lui cea mai bună. Nu-i așa că e foarte important?

Liniște.

Ce bine că în ultima vreme sunt tot timpul fericită și senină, altfel acum aș fi făcut o criză de nervi. În schimb, trag draperiile brusc, să vadă și părinții mei ziua asta minunată, în deplina ei glorie.

— *FOOOO!* strigă tata, smulgându-și prosopelul de pe cap și privindu-mă printre degete. Pfff, mai rău... Ce ți-am spus despre lumina zilei, scumpo?

— E 9.21, îi arăt eu ceasul. Nu sunteți vampiri.

Nu-s *foarte* convinsă de ce spun. Părinții mei au pielea gri și ochii roșii, stau treji toată noaptea, mănâncă foarte rar și par să comunice fără să scoată o vorbă. Astea nu prea sunt semne bune.

— 'Mneața, mormăie Annabel, ridicându-și nasul din farfurie.

Felia de pâine e încă lipită de obrazul ei.

— Cât am dormit?

Tata bagă un deget în ceașca de cafea din fața lui.

— Nu destul, oftează el și își trece o mână prin

fața ochilor. Ntz, Elizabeth Hurley nu mai e.

— O, Doamne, oftează Annabel, mijindu-și ochii.

Bretonul ei, perfect în mod normal, stă ridicat ca o creastă de papagal blond și are și firimituri în sprâncene.

— Trebuie să spăl rufele și să fac curat în baie...

Se prăbușește înapoi în scaun.

— Felia asta de pâine e surprinzător de confortabilă.

Îhî.

Au trecut doar șapte săptămâni de când ne-am văzut ultima oară și tot ceea ce putea aduce a ordine și curățenie în casă a dispărut cu desăvârșire.

Pentru că țipă cu aproximativ 125 de decibeli, noua mea surioară e doar uuun pic mai zgomotoasă decât un concert rock (care are 120 de decibeli) și doar cu puțin mai gălăgioasă – și mai dureroasă – decât să fii împușcat în mod repetat și de aproape cu o mitralieră (130 de decibeli). Aparent, termenul „infant” vine de la latinescul *infans*, care înseamnă „incapabil să vorbească”. Dar eu pot să spun doar atât: e clar că romanii n-au avut de-a face cu Tabitha Manners.

Mititica de soră-mea e perfect capabilă să-și exprime sentimentele, *exact* cum face o persoană dotată cu o armă automată.

O ridic pe Tabby din pătuțul ei. Ea își deschide ochii și mă privește, toată un zâmbet. Asta e doar unul dintre miile de amănunte care-mi plac la ea. Semănăm ca două boabe de mazăre într-o păstaie.

Doar că, din fericire, păstaia ei e în cealaltă parte a casei, în dormitorul părinților mei.

În plus, am niște dopuri de urechi de o calitate excepțională.

— Și-aduce aminte cineva în ce zi suntem astăzi? Întreb eu cu subînțeleles.

Poate ar trebui să le arăt graficul zilei? Nu pot să-mi stăpânesc fluturii din stomac, dar aș putea măcar să îi las să fluture doar în cele zece minute alocate.

— Marți? Încearcă tata. Vineri? 1967? Dă-ne un indiciu, măcar așa, cu aproximație.

— Vezi ce-i sub prosopul verde din dreapta ta, Harriet, murmură Annabel, cu ochii încă închiși. Și sub prosopul ăla de șters vase de lângă el. Ne trezim și noi imediat.

Pășesc peste câteva cutii mari și valize care stau desfăcute pe podeaua bucătăriei.

Ridic cu precauție prosopul cu vârful degetelor. Sub el este un rucsac de piele nou-nouț, cu o etichetă de reduceri încă atașată de mâner și gravat cu literele HM. Când îl deschid, e plin ochi cu creioane, pixuri, rigle și cărți.

Sub celălalt prosop e o prăjitură cu ciocolată, care aduce vag cu un robot, inscripționat cu „MULT NOROC, HARRIET!” din nasturi albi de ciocolată și cu încă un mesaj aproape ilizibil, scris cu glazură albastră pe picioare: „NU CĂ AM CREDE ÎN NOROC – NOROCUL ȚI-L FACI CU MÂNA TA!”.

Le zâmbesc radios.

Înțelegi ce ziceam? Viața mea se desfășoară conform planului. Chiar și părinții mei se țin de programul meu, care presupune tort și cadou, deși dormeau când le-am zis despre el.

— Vaaaai, spun fericită și mă joc de-a avionul cu Tabby, apoi îi pup pe amândoi.

— Mulțumesc frumos, somnoroșilor. Sunteți cei mai buni părinți din lume.

— O să-i transmit și lui Liz Hurley, șoptește tata, închizând ochii. Vin imediat.

— Salut-o din partea mea, cască Annabel și-și șterge niște unt de pe față. Dacă vrea să vină pe la noi și să facă un pic de curățenie, zi-i că, din partea mea, n-are decăt.

Și părinții mei adorm imediat la loc.

Așa.

Potrivit programului zilei, mai am șase minute și jumătate la dispoziție. Doar șase minute și jumătate să îmi iau perechea de flip-flops mov, să fur niște buline de ciocolată de pe tort, să întind la loc glazura, ca părinții mei să nu observe, și să ajung la colț, la banca pe care mă așteaptă de obicei prietena mea cea mai bună, dornică să mă vadă, cu sclipiri în priviri și gata să descoperim unde ne mai poartă destinele noastre îngemănate.

Am cronometrat cu precizie totul.

Din păcate, e clar că am uitat să-i împărtășesc planul meu și soră-mii. Care, atunci când o pup pe nas, îmi zâmbește absolut adorabil și încântător.

Apoi îmi vomită drept în cap.

3

Nu, acum pe bune.

Măcar *o dată* în viață mi-aș dori să încep și eu o zi importantă fără să fiu acoperită de mâncare parțial digerată de stomacul altcuiva.

Asta *chiar* nu era prevăzut în grafic.

Mă rog, în timp ce încerc să scot din păr voma de bebeluș, aș putea să te pun la curent cu ce s-a mai întâmplat în ultimele șapte săptămâni:

1. *Încă* nu am împlinit șaisprezece ani. Ziua mea este în ultima zi de școală, ceea ce, potrivit articolelor recent publicate în ziare, înseamnă că am șanse, statistic vorbind, să eșuez în tot ce fac în viață.

2. Am avut o discuție serioasă cu tata, în care i-am spus cam ce cred eu despre partea lui de vină privind șansele mele statistice să eșuez în viață.

3. Eu și cea mai bună prietenă a mea, Nat, am petrecut o grămadă de timp împreună, în ciuda faptului că sunt cu cineva Pentru Prima Oară în Viața Mea. Asta pentru că prietenii trebuie să fie *mereu* pe primul loc.

4. Asta și pentru că prietenul meu, care este model, își petrece destul de mult timp lucrând peste hotare și nu prea e prin zonă.

5. Toby a petrecut și el o grămadă de timp cu noi. Deși n-a fost întotdeauna invitat. Nici încurajat.

6. De fapt, nici nu prea l-am văzut mare parte din timp. E din ce în ce mai bun la chestia asta cu urmăritul din umbră.

7. Tata încă nu are serviciu. Asta dacă nu se pune la socoteală jucatul de-a căluții cu un bebe.

8. Bunica mea, Bunty, a plecat. A rezistat vreo cinci zile la urletele Tabitheii. Apoi a găsit un refugiu budist, undeva prin Nepal, și a decis că s-ar putea să fie mult mai utilă „într-o țară foarte îndepărtată”.

9. Ceea ce nu a surprins pe nimeni, cu atât mai puțin pe Annabel.

10. N-am mai avut niciun contract de modelling.

De când mi-am dat demisia din echipa designerului Yuka Ito, n-am mai făcut absolut nimic legat de modă, nici măcar care să aducă vag cu moda. *Nada*. *Nimicuța*. *Zero*.

Se pare că Yuka și agentul meu viu colorat, Wilbur, erau singurii care țineau în viață cariera mea de model, ca doi pinguini imperiali ce-și cresc

puiul pipernicit și dependent de părinți. Fără să fie hrănit o dată la câteva ore și protejat de albatroșii uriași de către părinți, puiul nu are nicio șansă de supraviețuire.

Doar că, în situația mea, albatrosul nu e o pasăre arctică uriașă din familia *Procellariidae*, ci mai degrabă o impresară numită Stephanie, care l-a înlocuit pe Wilbur la Infinity Models în urmă cu șase săptămâni. E o tipă foarte severă, foarte profesionistă și nu-și amintește niciodată cine sunt.

Sunt sigură de asta pentru că rareori îmi răspunde la telefon și, singura dată când mi-a răspuns, am auzit-o zicând: „Cineee?”.

După asta, agenția nu m-a mai contactat deloc.

Să fiu sinceră, nici nu-mi dădeam seama ce mult îmi place să fiu vopsită în auriu, să mă lupt cu caractițe, să sar prin zăpadă sau să mă prefac că sunt cel mai elegant luptător de sumo din lume, până când toate astea mi-au fost luate.

La modul cel mai concret.

Infinity Models mi-au cerut să trimit înapoi, prin curier, pantofii aurii pe care Yuka îmi spusese că îi pot păstra.

Dar nu am ce face. Am alte lucruri la care să mă gândesc. Clasa a zecea începe în zece zile și sunt mai mult decât pregătită.

Am un ghiozdan roșu nou-nouț.

Am un calculator de buzunar foarte scump care face grafice și calculează integrale, rădăcini pătrate și logaritmi, orice-ar mai fi și ăștia.

Am haine noi, care nu-s uniformă, cumpărate special pentru școală. Aproape nici o piesă vestimentară nu e cu personaje din desene animate.

Am căutat informații pe internet despre toți profesorii mei și am creat un rezumat cu liniuțe despre fiecare dintre ei, ca să le câștig simpatia și/ sau să îi oblig să mă placă.

Și – cel mai important – am conceput un plan extraordinar, structurat cu foarte mare grijă.

Pentru o viață echilibrată, trebuie să jonglez cu patru examene importante, un iubit și o prietenă foarte bună. Am un hărțuitor pe care trebuie să-l țin departe de tufișurile spinoase. Trebuie să-mi organizez aniversarea de 16 ani. N-am fost în viața mea atât de ocupată, așa că am plănuit totul în cele mai mici detalii.

Singura problemă e că absolut totul depinde de cum m-am descurcat la ultimele examene.

Iar asta urmează să aflu imediat.